

Efesierbrevet 4:7-16

Exegetisk gruppuppgift

Innehållsförteckning

<i>Innehållsförteckning</i>	2
<i>Inledning</i>	3
<i>Källförteckning</i>	3
1. Bibeltexten i tre versioner	4
2. Den litterära kontexten	5
2.1 Det stora perspektivet	5
2.2 Det nära perspektivet	5
3. Genre	6
3.1 Grundreglerna enligt Fee/Stuart	6
4. Den historiska kontexten	7
4.1 Varför Mindre Asien	7
4.2 Mindre Asien	7
4.3 Religionen	7
4.4 Villolärorna	8
5. Utläggning	9
5.1 Den upphöjde Jesus är givaren av gåvorna (vers 7 - 10)	9
5.2 Gåvorna och deras syfte (11 - 13)	10
5.3 Målet är att hålla fast vid Kristus (14 – 16)	11
6. Tolkning	11
7. Omadressering	12

Inledning

Vi har valt att läsa Efesierbrevets kapitel fyra och verserna sju till sexton för att göra en exegetisk gruppuppgift om detta. Efesierbrevet som är ett av breven skrivet under Paulus fångenskap, troligen i Rom ca år 60 är lite annorlunda än hans övriga brev. Detta har vi försökt belysa i vår uppsats. Vi har också tittat lite på den historiska aspekten, varför brevet skrevs, hur det skrevs och sedan har vi gått in på tolkningen för att slutligen göra en omadressering för att se om texten kan tala till oss idag och på vilket sätt. Detta arbete har varit mycket spännande och utvecklande.

Källförteckning

I vårt arbete har vi använt oss av tre olika översättningar av *bibeln*, 1917 års översättning, *Bibel 2000* och *Folkbibeln*. Vi har även läst *Uppslagsbok till bibeln*, EFS-förlaget, *Svenskt bibliskt uppslagsverk*, Nordiska uppslagsböcker i Stockholm och *Illustrerat bibellexikon*, Odeberg/Gilbrant. På engelska har vi läst *The message of the Ephesians (The Bible speaks today)* av John R.W. Stott, (Inter-Varsity Press) och *The Epistles to the Colossians, to Philemon, and to the Ephesians – New International Commentary of the New Testament* av F.F. Bruce (Eerdemans).

1. Bibeltexten i tre versioner

1917

⁷Men åt var och en särskild av oss blev nåden given, alltefter som Kristus tillmätte honom sin gåva.

⁸Därför heter det: "Han for upp i höjden, han tog fångar, han gav människorna gåvor."

⁹Men detta ord "han for upp", vad innebär det, om icke att han förut hade farit ned hit till jordens lägre rymder?

¹⁰Den som for ned, han är ock den som for upp över alla himlar, för att han skulle uppfylla allt.

¹¹Och han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare.

¹²Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarvärv, att uppbygga Kristi kropp,

¹³till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bli fullvuxna, intill Kristi fullhet.

¹⁴Så skulle vi icke mer vara barn, icke såsom havets vågor drivas omkring av vart vindkast i läran, vid människornas bedrägliga spel, när de illfundigt söka främja villfarelsens listiga anslag.

¹⁵Nej, vi skulle då hålla oss till sanningen, och i alla stycken i kärlek växa upp till honom som är huvudet, Kristus.

¹⁶Ty från honom hämtar hela kroppen sin tillväxt i kärlek, i det att den sammanhållning genom det bistånd var led giver, med en kraft som är avmått efter var särskild dels uppgift.

Bibel 2000

⁷Var och en av oss har fått just den nåd som Kristus har velat ge honom.

⁸Därför heter det: *Han steg upp i höjden och tog fångar, han gav människorna gåvor*

⁹(Att han steg upp, måste inte det betyda att han också har stigit ner i underjorden?

¹⁰Han som har stigit ner är också den som steg upp högt över alla himlar för att uppfylla allting.)

¹¹Så gjorde han några till apostlar, andra till profeter, till förkunnare eller till herdar och lärare.

¹²De skall göra de heliga mera fullkomliga och därigenom utföra sin tjänst och bygga upp Kristi kropp,

¹³tills vi alla kommer fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds son, blir fullvuxna och når en mognad som svarar mot Kristi fullhet.

¹⁴Vi skall inte längre vara barn och låta oss drivas omkring av alla lärovindar, inte vara lekbollar för människorna, som vill sprida villfarelse med sina bedrägliga påfund.

¹⁵Nej, låt oss i kärlek hålla fast vid sanningen och växa i alla avseenden så att vi förenas med honom som är huvudet, Kristus.

¹⁶Han låter hela kroppen fogas samman och hållas ihop genom att alla lederna hjälper och stöder, med just den kraft han ger åt varje särskild del. Då växer hela kroppen till och byggs upp i kärlek.

Folkbibeln

⁷Men åt var och en av oss gavs nåden, alltefter den gåva som Kristus mätte ut.

⁸Därför heter det: *Han steg upp i höjden, han tog fångar och gav människorna gåvor.*

⁹Detta ord "han steg upp" vad betyder det, om inte att han också stigit ner till jorden?

¹⁰Han som steg ner är också den som steg upp över alla himlar för att uppfylla allt.

¹¹Och han gav några till apostlar, andra till profeter, andra till evangelister och andra till herdar och lärare

¹²De skulle utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp,

¹³tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus.

¹⁴Vi skall då inte längre vara barn som kastas hit och dit av vågorna och som förs bort av varje vindkast i läran, när människorna bedriver sitt falska spel och i sin list förleder till villfarelse.

¹⁵Vi skall istället i kärlek hålla fast vid sanningen och i allt växa upp till honom som är huvudet, nämligen Kristus.

¹⁶Från honom får hela kroppen sin tillväxt. Så byggs kroppen upp i kärlek, och den fogas samman och hålls ihop genom det stöd som varje led ger, alltefter den kraft som är utmått åt varje särskild del.

Kommentarer:

Det finns viktiga skillnader i de olika översättningarna som gör att betydelsen inte blir helt lika. Vers nio har orden enligt *1917 års översättning* "hit till jordens lägre rymder", *Bibel 2000* har motsvarande "stigit ner i underjorden?" medan *Folkbibeln* lyder "stigit ner till jorden?"

I vers 11 så har *Bibel2000* en annorlunda översättning, jämfört med *folkbibeln* och *1917 års översättning*. *Bibel2000* vill säga att Jesus gjorde några till olika tjänstegåvor, men *folkbibeln* och *1917 års översättning* säger att Jesus gav tjänstegåvorna. *Bibel2000* kallar också evangelister för förkunnare i samma vers.

Även i vers 13 stämmer *1917 års översättning* bättre överrens med *Bibel 2000*. I *1917* står "till manlig mognad, och så bli fullvuxna, intill Kristi fullhet", i *Bibel 2000* "når en mognad som svarar mot Kristi fullhet" medan det i *Folkbibeln* står "blir helt uppfyllda av Kristus".

I vers 15 så gör *Bibel2000* ännu en annorlunda översättning jämfört med de andra. De översätter, som det står i *Folkbibeln* och *1917 års översättning*, meningen "växa upp till honom" till "växa i alla avseenden".

Detta tycker vi gör en oerhört skillnad, eftersom det i ena översättningen talas om att växa upp till Jesu likhet, men i den andra att vi ska växa "lite allmänt".

2. Den litterära kontexten

2.1 *Det stora perspektivet*

Efesierbrevet börjar med en inledande hälsning och lovprisning liksom alla Pauli brev. Brevet övergår sedan i tacksägelse och förbön. Här börjar också den läromässiga huvuddelen som i 1:15-3:21 gäller Kristus och kyrkan. Den fortsätter i 4:1-6:20 med att Paulus ger de läsande förmaningar och föreskrifter om hur man bör leva som kristen.

Kapitel 1-3 innehåller alltså läran och vad Gud har gjort. Paulus vill här lära ut teologin. I kapitel 4-6 behandlar han konsekvenserna och människans gensvar på Guds verk. Här belyser han hur vi skall leva rätt för att behaga Gud.

Som avslutning önskar aposteln frid och kärlek och liksom i de flesta av Pauli brev handlar sista meningen om nåd.

2.2 *Det nära perspektivet*

Precis innan 4:7-16 börjar Paulus i 4:1 med att uppmana församlingarna att leva värdigt den kallelse de fått. Han menar att de gör detta genom att bevara andens enhet mellan dem, genom att älska och ha tålamod med varandra. Han påminner dem om att vi alla är ett i Anden och det är just därför det är så viktigt att de lever värdigt sin kallelse. Han gör också i vers 4-6 en egen trosbekännelse på den kristna tron, d.v.s. tron på den treeniga Guden, Fadern, Sonen och den Helige Anden.

I 4:17-24 så varnar han läsarna, utifrån texten innan, att inte längre leva som hedningarna. Han varnar dem genom att berätta hur hedningarna lever och uppmanar dem sedan att förnyas i ande och förstånd. Eftersom de nu har hört förkunnelsen om Jesus Kristus ska de också leva i enlighet med det nya livet. Sedan fortsätter Paulus att undervisa, från vers 25 och framåt, om det nya livet och hur det ska levast.

3. Genre

Som vi längre fram i uppsatsen kommer att belysa är det osäkert om Efesierbrevet verkligen var skrivet till församlingen i just Efesos. Det kan ha varit tänkt som en rundskrivelse till de nyomvända församlingarna i provinsen Asien.

Ingen egentlig händelse tycks ha föranlett att Efesierbrevet skrevs utan det verkar som om Paulus vill förmedla sina tankar om kyrkans väsen, sin teologi och sina tankar om dopet till de unga församlingarna i Mindre Asien. Han ville styrka de troende som läste brevet genom att förklara församlingens, Kristi kropps, inre liv och syfte. När Paulus skrev Efesierbrevet befann han sig i fångenskap. Han var tvingad till överksamhet och hade tid att tänka igenom kyrkans väsen. Därför blev inte Efesierbrevet helt likt de brev han skrev under sin aktiva missionsgärning. Språket har en meditativ och högtidlig karaktär med starka liturgiska drag. En känsla av bön löper genom hela brevet.

3.1 Grundreglerna enligt Fee/Stuart

När man läser brevttext i Nya testamentet bör man enligt Fee och Stuart i ”att läsa och förstå Bibeln – en handbok” tänka på följande grundregler:

(1) *En text kan aldrig betyda något den aldrig kunde ha betytt för författaren eller hans läsare.* Enligt Fee/Stuart ger inte alltid denna regel någon hjälp beträffande betydelsen i texten men den hjälper oss att sätta gränser för vad den inte kan betyda.

(2) *När helst vi delar jämförbara betingelser och förhållanden med dem som levde under första århundradet är Guds ord till oss samma som hans ord till dem.* Denna regel gör att de flesta teologiska texterna och de församlingsinriktade etiska uppmaningarna i breven får oss att känna en närhet till dem som levde under det första århundradet.

Förutom dessa grundregler pekar Fee och Stuart på vikten av att lära sig att tänka i textavsnitt som den viktigaste nyckeln till att förstå argumentationen i breven. Vad är poängen? är frågan man gång på gång måste ställa sig när man läser och försöker tolka breven.

4. Den historiska kontexten

4.1 *Varför Mindre Asien*

Som vi tidigare snuddat vid är det osäkert huruvida Efesierbrevet verkligen var skrivet till församlingen i Efesos. De äldsta och bästa handskrifterna har inte med orden "i Efesos" i början av brevet. Eftersom Paulus levde nära tre år i Efesos så borde han känna församlingen väl men en rad uttalanden i brevet pekar på att adressaterna inte är personligen kända för aposteln. I 1:15 står att Paulus *hört* om mottagarnas tro och kärlek till de heliga. Han har alltså inte upplevt detta själv. Det enda som egentligen står om mottagarna är att de tidigare varit hedningar men nu är omvända. Därför tror man att Efesierbrevet kan vara skrivet som en rundskrivelse till de unga församlingarna i provinsen Asien. Därför har vi i den historiska kontexten valt att titta lite på provinsen Asien. Det var hit Paulus kom tidigt i sin missionsverksamhet. Församlingarna som läste Efesierbrevet var nya församlingar i regionen runt Efesos som Paulus kände till genom hörsägen. Församlingar som var startade av medarbetare och kanske lärjungar till Paulus.

4.2 *Mindre Asien*

Mindre Asien består av den stora landtungan och västliga utlöparen av den asiatiska kontinenten som omges av Svarta Havet, Egeiska Havet och Medelhavets östra del och som i öster kantas av det armeniska fjällmassivet. Den del vi har koncentrerat oss på är den längs Egeiska Havet kring Efesos. Denna del av provinsen bestod av ett talrikt antal städer vilka bildade ryggraden i Mindre Asiens näringar och kultur. Dessa städer hade olika grader av självständighet under romartiden. Ett fåtal hade relativt stor självbestämmanderätt. Hantverk och handel hade trots terrängens karghet åstadkommit ett relativt stort välstånd. I kuststäderna var sjöfarten viktig. Romarna bidrog till att förbättra kommunikationerna genom vägbyggen. Mycket människor rörde sig i området och inflytandet utifrån var stort. Hellenistisk kultur satte sin prägel på städernas liv. Detta vittnar ruiner efter praktfulla byggnader såsom tempel och teatrar om.

Flera av dåtidens mest framstående kulturpersonligheter härstammade från Mindre Asien. Det var där de fick sin utbildning. Detta vittnar om kulturellt framstående städer med välutbildade människor öppna för nyheter.

4.3 *Religionen*

Mindre Asiens karaktär av genomgångsland med talrika befolkningsskikt förklarar den mångfald av religioner som där avlöst varandra eller funnits sida vid sida. Efesos var centrum för dyrkan av gudinnan Artemis och till hennes ära uppfördes Artemistemplet flera hundra år före Kristus. Ett antal andra kulturer och religioner fanns i området. Kejsarkulten florerade och flera romerska kejsare fick efterhand ett eget tempel. Judiska diasporaförsamlingar fanns i ett

stort antal av städerna. Gudarna Backus och Venus var föremål för ivrig dyrkan då de moraliska förhållandena i Efesos var dåliga. I trakten omkring staden odlades mycket vin och detta bidrog till att främja dryckenskapen.

Den kristna missionen nådde tidigt Mindre Asien. Paulus och hans medarbetare utförde omfattande missionsarbete i området och ett antal nya församlingar bildades. Där fanns både församlingar med judekristna och hednakristna. Efesierbrevet riktar sig i första hand till församlingar med nyomvända hedningar.

4.4 Villolärorna

I vers 14 i texten står skrivet om "alla lärovindar" som vi inte längre skall drivas omkring av och människor som vill "sprida villfarelse". Jesus varnade för villolärare som skulle uppstå inom kyrkan. Under tiden för Efesierbrevets uppkomst försökte framför allt vissa judar men även andra förvränga evangeliet och villoläror spreds. Paulus talar i Kolosserbrevets andra kapitel om inblandning av mänskliga vishetsläror och undervisning om "kosmiska makter", vilket kan vara den villfarelse han varnar för i Ef 4:14. Bakom dessa villoläror låg troligen gnostiskt inflytande.

5. Utläggning

I vår utläggning av denna text har vi valt att använda oss av *Folkbibeln* istället för *Bibel 2000*. Detta har vi gjort för att vi allteftersom upptäckt att *Bibel 2000* översätter, vad vi tycker och utifrån det lilla vi förstått av grundtextens betydelse, bibelorden på fel sätt. Då särskilt hur *Bibel 2000* översätter på ett sådant sätt att gåvorna i vers 11 inte blir gåvor, utan någonting som Kristus ”gjort”. *Bibel 2000* översätter också ordet evangelist till förkunnare, vilket vi tycker är en konstig tolkning.

5.1 Den upphöjde Jesus är givaren av gåvorna (vers 7 - 10)

Det första vi kan se i vers 7 är att Paulus plötsligt ändrar fokus från att i verserna innan fokuserat på oss alla, till att börja prata om ”var och en av oss”. Stott menar här att Paulus medvetet vill visa att församlingen inte bara är en klonad arme som tycker samma sak, har samma gåvor och som gör samma saker. Utan att församlingen är en enda kropp, men bestående av olika individer med olika gåvor.¹

I vers 8 fortsätter Paulus att visa att det är den upphöjde Jesus som är givaren till dessa gåvor, genom att ”citera” ett stycke ur Psalm 68.

Varför citerar då Paulus just detta stycke?

Jo, Psalm 68 handlar om, i alla fall i det stycke som ”citeras”, en ”hyllningssång” till Gud. Bruce beskriver stycket som om en militärledare skulle ha återvänt till Jerusalem med efterföljande trupper, efter att ha besegrat en arme och tagit många tillfånga. Segertåget, med de tillfångatagna i baktåget, tar sig upp till tempelberget, föregående av den Heliga arken som symboliserar den osynliga närvaron av Israels Gud. När de sedan kommer fram till tempelberget låter man ett tackoffer (gåvor) stiga till Herren och Gud får äran för Israels seger.² Genom det gammaltestamentliga stycket vill Paulus använda detta för att visa hur Kristi himmelfärd är ytterligare en uppfyllelse av Guds stora seger. D.v.s. att Kristus upphöjdes som en segrare till Faderns högra sida och efter honom så följde ett tåg av besegrade fångar i form av alla andemakter och väldigheter han besegrat.³

Vad som däremot blir ett problem i ”citatet” av Psalm 68:19 är att Paulus dels ändrar versen från 2:a person singular till 3:e person, men också att han ändrar ordet ”mottog” till ”gav”. Vi kan inte gå in på detta i mer detalj, på grund av arbetets begränsade storlek, men vi kan kortfattat säga att ändringen av orden kan dels bero på att Paulus använde sig av en annan gammaltestamentlig text, men också att han kan ha ändrat orden medvetet för att framhäva en särskild poäng.

I vers 9 och 10 så förklarar Paulus vidare att likaväl som Kristus har stigit upp till himmelen, har han också stigit ner till underjorden/jorden/nedre delarna av jorden. Här finns många olika

¹ Stott, 1979, s155

² Bruce, 1984, s341

³ Stott, 1979, s157

syner på vad som menas med orden ”stigit ner”. Menas det att han stigit ner till jorden, d.v.s. inkarnationen, eller försöker Paulus peka på beskrivningen i 1 Petrusbrev 3:19 där det beskrivs hur Jesus gick ner till Hades, d.v.s. dödsriket? Eller talar Paulus helt enkelt om hur Jesus ”steg ner” till jorden för att bli förödmjukad? Ja alternativen är många, men vad man helt klart kan säga är att Paulus vill poängtera att det är Kristi gåvor som han beskriver i vers 11 och att de är givna av den uppståndne och segrande Jesus som nu sitter på Faderns högra sida.⁴

5.2 *Gåvorna och deras syfte (11 - 13)*

I vers 11 räknar Paulus upp vilka dessa gåvor är som den upphöjde Jesus har givit oss. Detta är inte första gången som Paulus räknar upp olika gåvor. Vi kan läsa i Rom. 12:3-8 där han också pratar om hur vi är en enda kropp men samtidigt bestående av många olika delar (d.v.s. att vi har många olika gåvor). I 1 Kor. 12 läser vi också en lång lista på gåvor, men skillnaden här är att de gåvor som det pratas om i vers 8-11 benämner Paulus som Andens gåvor och inte Kristi gåvor. Vissa har då, utifrån detta och även från 1 Kor. 12:4-6, delat upp de kristnas gåvor i (1) Kristi gåvor, (2) Andens gåvor och (3) Faderns gåvor. Vi tror däremot att även om det talas om hur olika gåvor kommer från olika personer i Gudomen, så är vi väldigt skeptiska till att överbetona det. För även om Paulus delar upp dem ibland, så blandar han även ihop dem och säger att Gud är givaren till alla gåvor (1 Kor. 12:28). Det viktiga är att veta att gåvorna är givna av Gud till församlingen och då även gåvorna nämnda i Ef. 4:11. Men vad vi däremot kan säga är att gåvorna som beskrivs i Efesierbrevet är av större betydelse än de andra i 1 Korintierbrevet och Romarbrevet. Detta säger vi eftersom vi ser hur Paulus själv rankar de högre än de andra (1 Kor 12:28).

Många har, utifrån vers 11, försökt att definiera de olika gåvorna som uppräknas, och då bland annat Bruce. Bruce tar sig tid och räknar upp de olika gåvorna, för att sedan förklara vad som symboliserar var och en.⁵ Vi tycker att det är ganska konstigt gjort, eftersom texten i sig inte alls definierar de olika tjänsterna. Vad han gör, och många med honom, är att han definierar tjänsterna utifrån vad vi upplever vara den traditionella synen på gåvorna. D.v.s. vi upplever att han gör en tolkning av texten där han lägger in sina egna tankar och värderingar. Vi säger inte att det nödvändigtvis behöver vara felaktiga tolkningar, men frågan är om skriften avslöjar så mycket vad de olika gåvornas individuella uppgift är. Och om den inte gör det så ser vi ingen anledning att lägga på vad vi tror Paulus menar med det.

Ett annat exempel på sådana tolkningar är, enligt oss, Stotts syn på huruvida gåvorna finns idag. Stott menar att apostel och profet inte finns idag; att deras funktioner dog ut med den första generationen kristna.⁶ I och för sig så definierar han gåvorna apostel och profet utifrån de första apostlarnas uppgift, samt de gammaltestamentliga profeterna och om vi ska gå efter den definitionen så håller vi verkligen med honom att den sortens gåvor inte finns idag. Men vi tror inte att lösningen då blir att gå emot existerandet av apostlar och profeter, utan istället försöka att hitta en annan definition av dem. För frågan är om Paulus verkligen talar om de gammaltestamentliga profeterna och de första apostlarna i denna vers.

⁴ Stott, 1979, s159

⁵ Bruce, 1984, s345-348

⁶ Stott, 1979, s159-162

Vad vi däremot tycker skriften är väldigt klar på, så är det gåvornas gemensamma uppgift som förklaras i verserna 12-13. Dessa gåvor har som funktion att ”utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp”. D.v.s. dessa gåvor har en speciell uppgift och ett speciellt ansvar; att utrusta de heliga. Vad vi tycker är viktigt att poängtera här är att det är deras *gemensamma* uppgift. Det är inte så att det bara är aposteln eller profetens ansvar, utan det är *allas* deras ansvar.

Vad som också är intressant att anmärka är i vers 13 där vi ser att dessa gåvor faktiskt har ett slut på sin funktion. Det finns en tid då dessa gåvor inte behöver finnas längre.

Men då kommer ju frågan snabbt: Har då Stott och andra rätt när de säger att vissa gåvor inte finns idag?

Det beror på. Paulus säger att dessa tjänstegåvor ska utföra sin tjänst *tills* vi *alla* når fram till (1) enheten i tron och i (2) kunskapen om Guds son, till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus. När detta är gjort så är tjänstegåvornas funktion avslutad. Frågan blir då om Stott anser att detta är uppfyllt i vår tid eller inte, för det är bara utifrån den mätstocken som vi kan avgöra om tjänstegåvornas funktion är avslutad eller inte.

5.3 Målet är att hålla fast vid Kristus (14 – 16)

Från vers 14 och framåt så fortsätter Paulus att beskriva vad som är meningen att vi som församling, med hjälp av tjänstegåvorna, ska bli. Vi ska i kärlek hålla fast vid sanningen (vers 15) och i vår andliga mognad bli Kristuslika, så att vi inte förleds av alla världens olika villfarelser (vers 14-15). För det är enbart genom Kristus som vi som församling kan uppnå dessa saker. Tjänstegåvorna är viktiga men även de är totalt beroende, precis som hela Guds församling, av Jesus Kristus. Utan Honom kan aldrig tjänstegåvorna utföra sin tjänst bland de heliga.

Det är alltså precis som om Paulus, som började i vers 7 att tala om Guds nåd och Kristus som upphöjd, också slutar i vers 16 att återigen påminna om att det är Kristus som har gett oss gåvorna och att det är Hans verk, ingen annans! Tjänstegåvorna är viktiga för Guds kropp; för enheten och mognaden. Men de är inga andliga vagabonder som ensamma fixar allt detta, utan det är Kristus *ensam* som ordnar det.

6. Tolkning

Psalm 68 som citeras i texten liknar Gud vid en segrare som har tagit rikligt segerbyte. Paulus använder bilden på Kristus som genom sin död på korset och i uppståndelsen har besegrat Satan. Det är den uppståndne och upphöjde Jesus som givit gåvor till församlingen. Den största gåvan är nåden, d.v.s. syndernas förlåtelse och därigenom evigt liv. Nio andra gåvor som gavs räknas upp i 1 Kor 12. I vår text talas om fyra gåvor som gavs till församlingen för att de heliga, alltså de kristna skulle kunna fullgöra uppdraget att bygga upp Kristi kropp, alltså församlingen. Först nämns apostlarna, sedan profeterna, därefter evangelisterna och sist ”herdar och lärare”. Enheten i tron och kunskapen om Guds Son är målet. Församlingen skall på så sätt växa och mogna och bli helt uppfyllda av Kristus. För om församlingen inte mognar

är den fortfarande påverkbar och kan därför inte hålla fast vid tron på Kristus utan låter sig förledas av allehanda lärovindar. Att i kärlek hålla fast vid sanningen är viktigt. På så sätt växer församlingen och blir mer Kristuslik. Församlingen byggs upp i kärlek och Kristus som är dess huvud håller ihop den med hjälp av dess leder och genom den kraft som utmätts till varje del.

7. Omadressering

De flesta gånger vi hört någon tala om denna text så har fokusen varit på tjänstegåvorna och deras funktion i våra församlingar. Vi håller med om att det är viktigt och att texten talar till oss om tjänstegåvornas plats och funktion, men vi anser inte att det är det viktigaste denna text talar till oss idag.

Kortfattad så tycker vi att denna text talar till oss om hur våra församlingar bör se ut idag. För det första; den uppståndne Jesus Kristus ska vara våra församlingars kärna och stjärna. Kristus är huvudet för församlingen, inte tjänstegåvorna eller några andra. Vi får aldrig glömma att det är Kristus som styr församlingen, ger församlingarna tillväxt och att det är Han som helgar oss. Målet för våra församlingar är att bli uppfyllda av Kristus och växa till i mognad, inte att leva själviska och tillbakalutade liv där Kristus knappt nämns.

Det är här tjänstegåvorna kommer in, för texten talar inte bara om *vad* vi ska bli utan också *hur* det ska gå till. Gud har gett våra församlingar tjänstegåvor, vars uppgift är att *hjälpa* oss att nå detta mål. De ska inte driva på våra församlingar med piska och med makt styra och bestämma, utan de är satta att *betjäna*. Det är deras *gemensamma* mål, inte deras enskilda. Det är inte enmansshow de ska bedriva i våra församlingar (som så ofta görs genom den ensamme pastorn), utan de ska göra det *tillsammans*. De är Kristus *gåva* till församlingen och de har till uppgift att hjälpa oss och beskydda oss från olika villoläror. Då t.ex. läror som New Age, som idag tas in i våra församlingar både omedvetet och medvetet. Här har tjänstegåvorna ett uppdrag att beskydda församlingen och gå tillrätta med dem som släpper in det.

Men samtidigt som tjänstegåvorna har en viktig uppgift i våra församlingar idag, så har varenda en i våra församlingar ett ansvar. Vi kan inte lägga över allt ansvar på våra ledare, utan var och en måste ändå ta ansvar för att göra sin del. Vi bör aktivt uppmuntra och uppskatta varandra för de vi är, inte enbart för vad vi gör. Vi måste förstå att Gud har en tanke för varenda människa i våra församlingar, inte bara några särskilda.